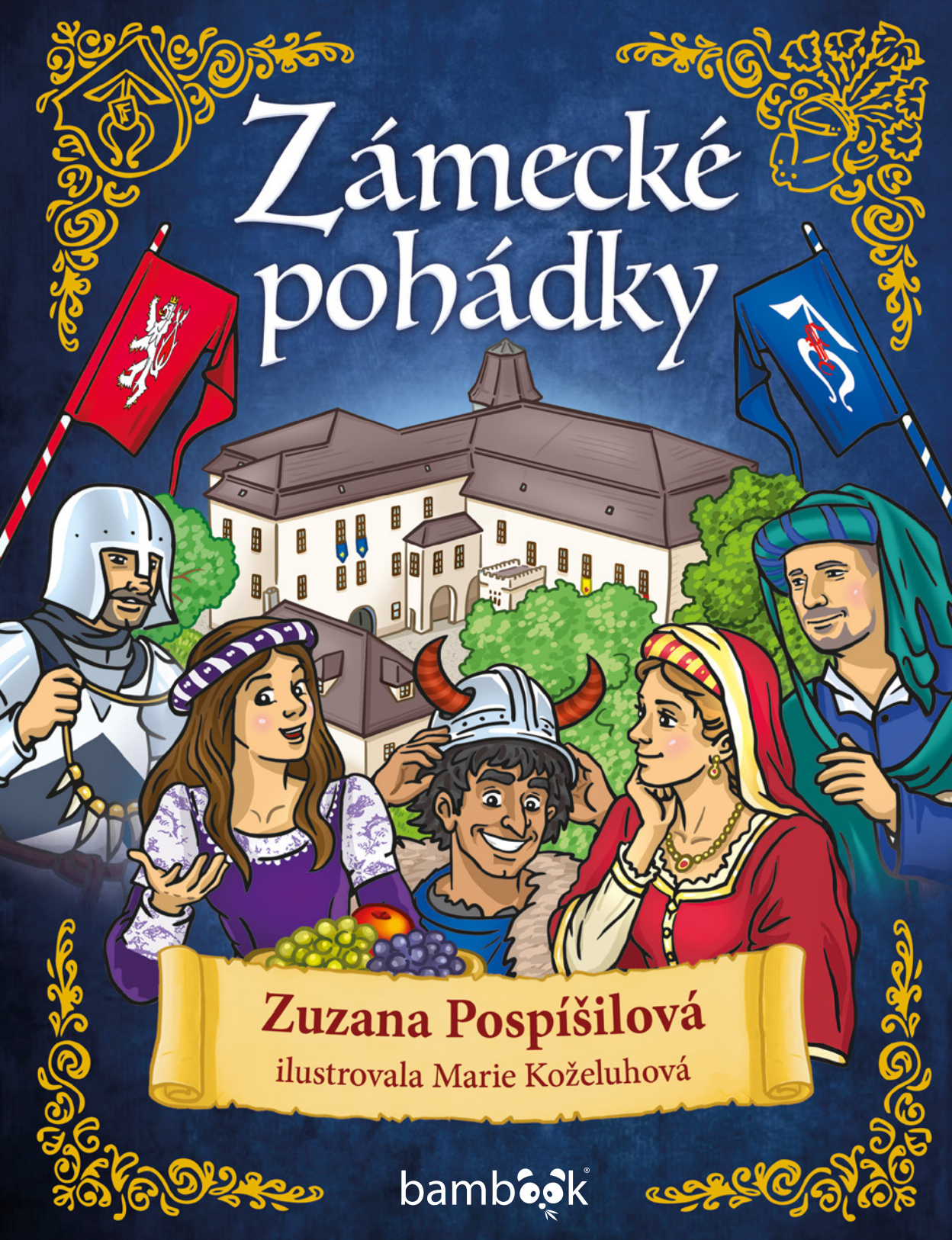
Zámecké pohádky

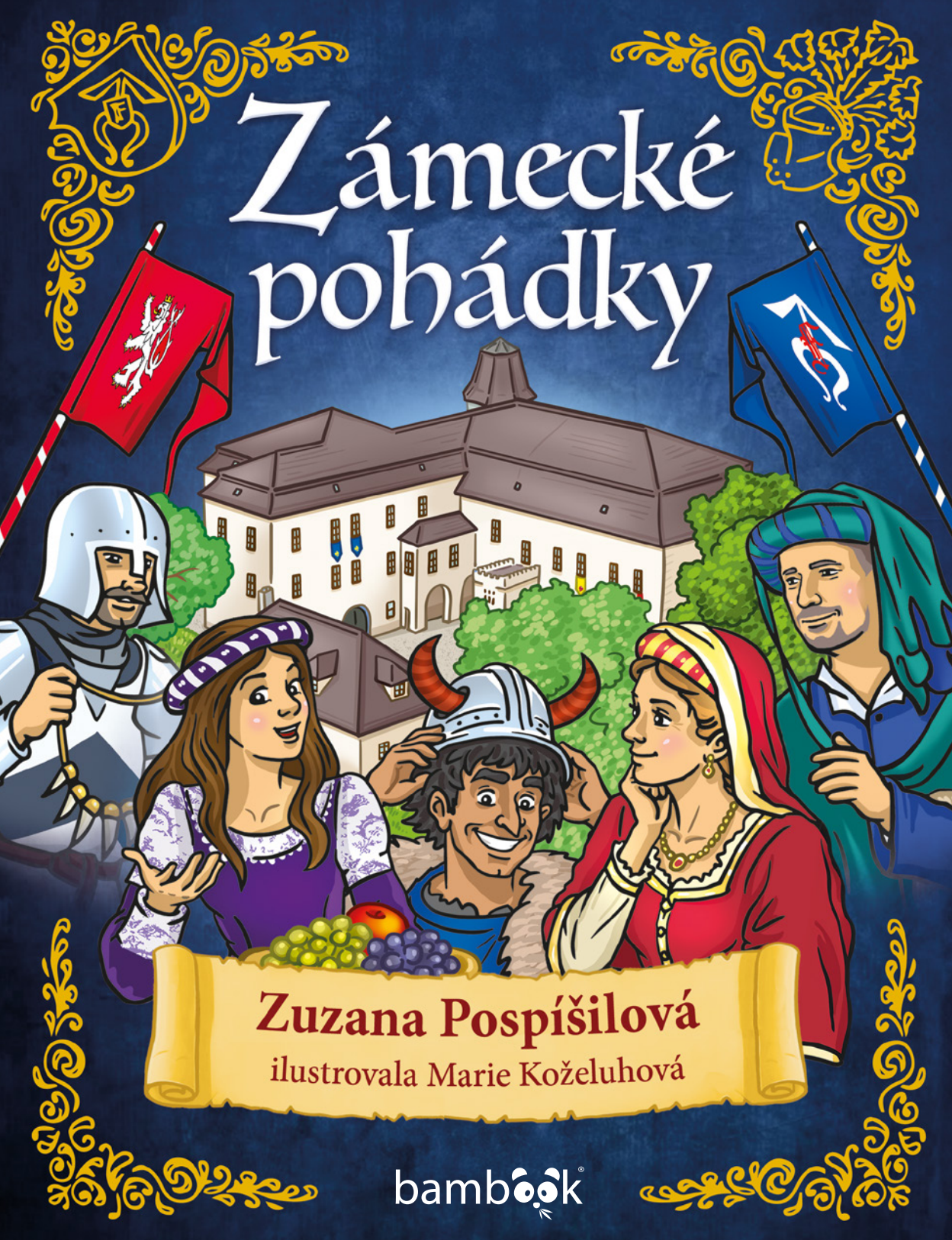
Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook

pohádkové
čtení

bambook

Zámecké pohádky

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Zuzana Pospíšilová

ZÁMECKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 642. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2026

ISBN 978-80-271-8557-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-0686-8 (print)

Obsah

Předmluva 7

Kouzelná lípa 9

Mlsný kocour 17

Vodník Pačulka 23

Koláčky čarodějnice Vilemíny 30

Konečně teplo 37

Dokonalá stráž 46

Okno do budoucnosti 52

Bílá paní 60

Ukradené zlaťáky 67

Zachráněný netopýr 74

Kostelní zvony 81

Bezhlavý rytíř 88

Předmluva

Milí čtenáři,

do rukou se vám právě dostala kniha nádherných pohádek, které jsou spojeny se zámkem Neustupov. Věřím, že se Vám pohádky budou líbit a že se přijedete podívat nejen na kouzelnou „Kaplířovu lípu“ a rybník Pačulka, ale také i na samotný zámek, který se v roce 2025 otevřel veřejnosti.

Přeji Vám krásné chvíle u čtení těchto pohádek.

Michal Farník

Kouzelná lípa

Král s královnou měli o princeznu Melanii strach, protože to byla jejich jediná dcera. Pořídili jí chůvu, která byla velmi přísná. Ve dne ani v noci z princezny nespustila oči a stále jí připomínala zásady slušného chování. Když bylo princezně dvanáct let, bylo jí líto, že si nemůže hrát s jinými dětmi z podzámčí. To se

totiž na královskou dceru rozhodně neslušelo, jak jí připomínala chůva. Princezna se tedy jen procházela po nádvoří a v zámecké zahradě. Chůva cupitala za ní. Princezna občas schválně zrychlila, aby jí chůva nestačila.

„Ale princezno, to nesmíte! Zakopnete a upadnete! Stůjte!“ zlobila se.

Melanie byla slušně vychovaná, a tak zpomalila. Vzápětí ji však napadlo vylézt na strom, který měl větve nízko u země.

Nepovedlo se. Chůva opět zasáhla. „Princezno Melanie, ať vás ani nenapadne šplhat na strom. Ušpiníte si nové šaty!“

Princezna od svého záměru upustila, ale stále častěji v ní rostla chuť udělat něco, co se pro princeznu nehodí. Jednou se jí to skutečně podařilo.

Když se Melanie se svou chůvou opět procházela, na nádvoří panoval čilý ruch. Král s královnou připravovali

rytířské slavnosti. A to byla příležitost, aby se do zámku sjeli nejen rytíři z širokého okolí, ale také diváci z podzámčí. Bylo potřeba, aby rytířům za jejich výkony někdo tleskal. V době rytířských slavností zůstávaly zámecké brány otevřené. Chůva, která byla zaměstnaná od rána do večera i od večera do rána, neměla příležitost se pozdravit se svou rodinou. Teď ale své blízké na nádvoří potkala. Měla z toho takovou radost, že se zapovídala a na princeznu zapomněla.

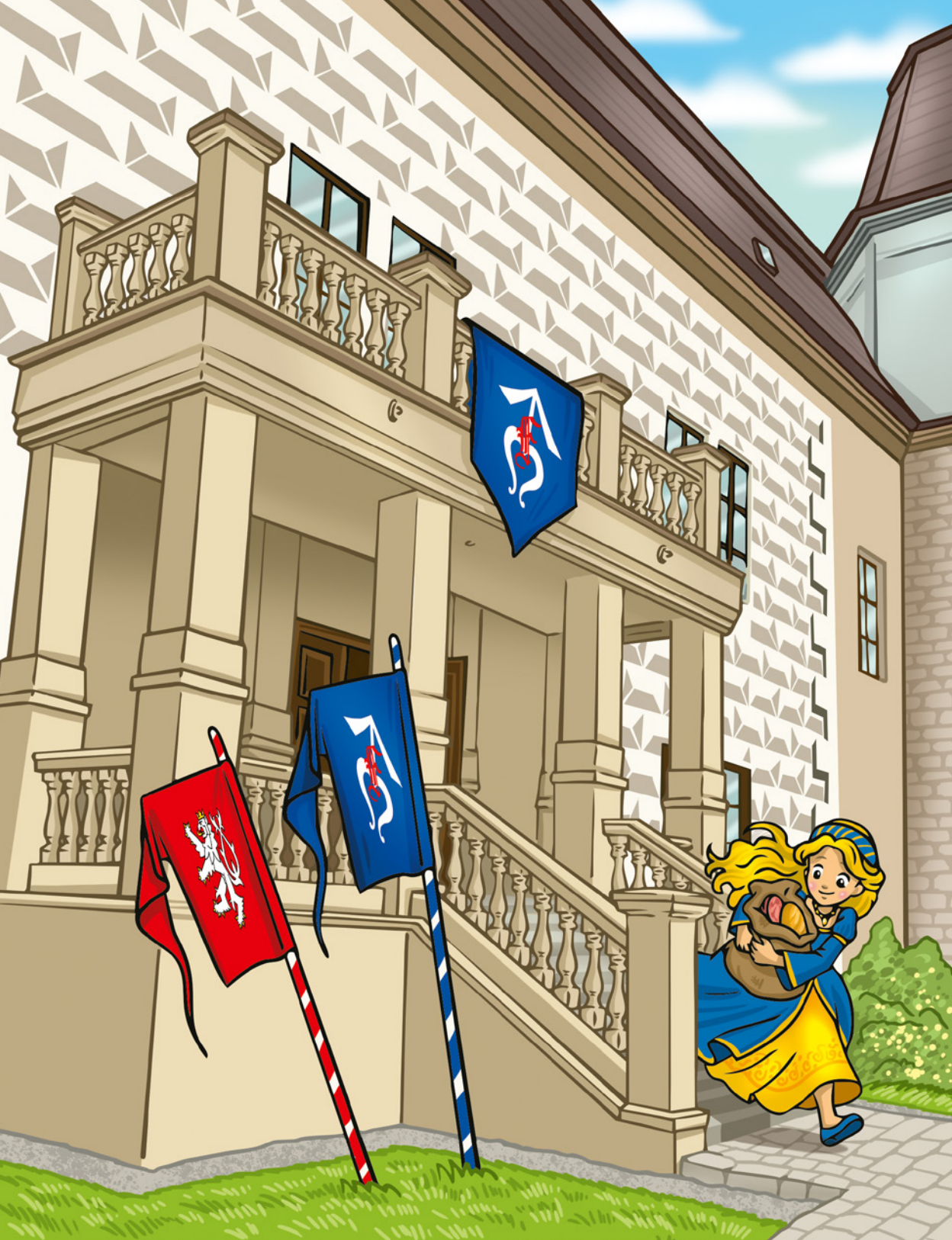
Princezna Melanie toho okamžitě využila. Vmísila se do davu a vyběhla ze zámku. Najednou si připadala svobodná a dospělá. Narazila na starou ženu v otrhaných šatech, která seděla na zaprášené zemi a opírala se o zámeckou zídku. Princezna nic podobného nikdy neviděla.

„Co se vám stalo?“ zeptala se vyděšeně.

„Mám hlad. Už tři dny jsem nejedla,“ odpověděla žebračka.

Princezna u sebe žádné jídlo neměla. Měla ale dobré srdce a chtěla staré ženě pomoci. „Počkejte tady, za chvilku vám něco donesu,“ řekla a utíkala zpátky k zámku. Obloukem se vyhnula klábosící chůvě a zamířila rovnou do kuchyně. Do plátěné utěrky si nechala nabalit chleba, maso, koláče a jiné dobroty. Kuchař neměl odvahu se princezny na nic ptát. Prostě jí vyhověl.

Melanie popadla ranec a utíkala s ním za žebračkou. Z vůně pečeného masa a čerstvého chleba se žebračce tak moc rozzářily oči, že najednou nevypadala děsivě.

„Jen se najezte, tohle všechno je pro vás," prohlásila princezna soucitně. Stará paní se s každým soustem proměňovala. Vrásky se jí pomalu vyhlazovaly. Jen šaty zůstávaly otrhané.

„Máte dobré srdce, princezno. Ráda bych se odvděčila alespoň maličkostí," prohlásila paní a zalovila v hluboké kapse své otrhané sukně.

„Co to je?" divila se princezna, když od ní přijala malou kuličku.

„Kouzelné semínko," odpověděla žebračka.

„Co tam děláte, princezno Melanie?" zaznělo od zámecké brány. Byla to chůva. Princezna sebou škubla. Když se otočila k žebračce, aby se s ní rozloučila, už tam nebyla.

„Jak to vypadáte? Podívejte se, jak jste si zaprášila šaty. Doufám, že jste venku na nic nesahala. Co to držíte v ruce?" pálila chůva jednu otázku za druhou. Princezna kouzelné semínko svírala v ruce a za žádnou

cenu ho nechtěla chůvě ukázat. Rozeběhla se zpátky k zámku. Pro dnešní den jí dobrodružství stačilo.

„Jestli vám ta špinavá žebračka něco dala, hned to zahoďte! Ještě onemocníte! A okamžitě si umyjte ruce," přikazovala jí chůva.

Nemocí se princezna bála, a tak semínko před zámkem nakonec přece jen odhodila a spěchala se do své komnaty umýt a převléknout, aby na rytířských slavnostech vypadala jako skutečná dáma.

Druhého dne všechny čekalo velké překvapení. Na místě, kam princezna odhodila semínko, stála mohutná lípa. Měla listy ve tvaru srdce a vypadala, jako by tam rostla odjakživa. Brzy se rozkřiklo, že lípa je kouzelná. Kdo se k ní přiblížil, toho zalila dobrosrdečnost. U lípy se na sebe všichni usmívali, nabízeli si pomoc a cítili takový příval lásky a dobroty, že to nemohlo být jen tak samo sebou.

Od té doby je zámek Neustupov už více než šest set let chráněn od všech zlých úmyslů. Je to právě díky kouzelné lípě.

Mlsný kocour

Na zámku život běží stejně rychle jako v podzámčí nebo kdekoliv jinde ve městě či na vsi. Zámecké dámy a pánové potřebují jíst, a tak zaměstnávají kuchaře a kuchařky. Potřebují si něco obléknout, a tak mají dvorní tkalce a švadleny. Aby bylo prádlo čisté, pradleny od rána do večera perou, suší a žehlí. Na zámku je zkrátka spousta práce. V čilém ruchu si nikdo nevšiml, že se přes stráž do zámku dostal toulavý kocour. Jmenoval se Macík, ale byl to pořádný macek. To proto, že velmi rád jedl. Lovení myší ho už dávno přestalo bavit. Se svým velkým bříškem žádnou myš ani nedohonil.

Na zámeckém dvoře se Macík proplétal pod nohama dvorních dam i urozených rytířů, aby mohl zamířit za vůní, která ho tak lákala. V zámecké jídelně se právě podávala večeře. Stoly se prohýbaly pod plnými talíři a Macíkovi se v tlamičce začaly sbíhat sliny. Nenápadně proklouzl do jídelny a schoval se pod stolem.

Čekal, že někomu upadne telecí kýta nebo kuřecí stehýnko. Nic z toho se nestalo, a tak se Macík rozhodl jednat. Chtěl po dlouhém bílém ubrusu vyšplhat na stůl, aby se obsloužil sám. Jeho ostré drápky se zaryly do jemné látky, která se okamžitě rozpárala. Když to kocourek zkusil podruhé, podařilo se mu strhnout celý ubrus. Sklenice se roztříštily o dřevěnou podlahu a kocour s ubrusem na hlavě upaloval pryč.

„Pomoc, strašidlo!“ vykřikla jedna z dam a omdlela. Než ji vzkřísili, Macík už byl pryč. Jen princezna Arnoštka sebrala odvahu a vyběhla za strašidlem na chodbu. Macíkovi se podařilo z ubrusu vysvobodit, a tak princezna viděla, že to byl jen obyčejný kocour. Nikomu to ale neřekla.

Macík zatím seběhl po schodech do kuchyně, kde se připravovalo jídlo. Kuchaři a kuchařky měli plné ruce práce, proto se mu podařilo nepozorovaně dostat až k peci, kde byly napečené buchty a plné hrnce dobrot. V jednom z hrnců se vařila povidla. Jejich sladkokyselá vůně přímo vybízela k ochutnání. Hrnec byl velký, a tak se Macík naklonil přes jeho okraj a nedopatřením spadl dovnitř. Tmavá švestková povidla jeho rezavý kožíšek okamžitě přebarvila do černa. Protože se povidla vařila, byla opravdu horká. Kocourek vystřelil rychleji než šíp z luku. Pospíchal na vzduch, aby se trochu zchladil.

Když paní kuchařka spatřila tlustou černou kouli s ocasem, vykřikla: „Čert! Byl tady čert!“ a pro jistotu se hned pokřižovala.

Macík si pak v koutě zámecké zahrady pochvaloval povidla, která olizoval ze svého kožíšku. To mu ovšem nestačilo. Dalšího dne ukradl v kuchyni hrnec se škvarky. Aby ho při jídle nikdo nerušil, vyšplhal s nimi do zámecké věže, kde se usadil na malém okénku. Pochutnával si na škvarcích a při tom se olizoval až za ušima. Nedal si pozor a hrnec shodil. Ten s řinčením dopadl na nádvoří, kde se zvuk rozléhá, a tak to všechny vyděsilo.

Rozkřiklo se, že na zámku straší. A protože se paní královna bála ze všech nejvíc, chtěla, aby z jejich zámku strašidla někdo vystrnadil. Tak dlouho naléhala, až nechal král rozhlásit, že ten, kdo strašidla vyžene, dostane princeznu za ženu.

Princezna Arnoštka se nejprve rozplakala, protože si svého ženicha už dávno vybrala. Pak ji ale napadlo, že toho využije. Dobře věděla, že na zámku strašidla nejsou a jen se tam prohání mlsný kocourek. Pověděla o tom Jonášovi ze sousedního království, se kterým se spřátelila. Společně se dohodli, že budou kocourkovi pomáhat ve strašení.

Princové se do zámku sjížděli jeden za druhým, ale stejně tak rychle zase prchali pryč. Nikdo nechápal, co se to děje. Během odpoledne se sám od sebe rozezněl zvon. Nikdo netušil, že je provaz pomazaný medem, aby přilákal jednu mlsnou kocouří tlamičku. Když v noci popadaly měděné číše na krbu, nikoho ani nenapadlo, že tam předtím byly kousky slaniny. Kocour všechno shodil, když se k ní chtěl dostat. Není divu, že byli lidé vystrašení.

Zájemců o ruku princezny Arnoštky postupně ubývalo, až zbyl jen jediný. Jonáš kocourka nalákal do košíku a odnesl ho do podzámčí. Arnoštka s Jonášem se domluvili s paní Boháčkovou, která milovala kočky. Měla jich už sice pět, ale další chlupáč s mlsným jazýčkem jí vůbec nevadil. Arnoštka jí za to slíbila, že jí bude každý týden nosit dobroty ze zámku pro všechny chlupáče.

A protože v zámku strašit přestalo, pan král musel dodržet svůj slib. Brzy se konala velkolepá svatba. Stoly se prohýbaly pod hromadami jídla. A co se nesnědlo, skončilo tajně u paní Boháčkové.

Vodník Pačulka

„Ach jo, už zase mě bolí záda,“ stěžoval si pan král. „Tady mě to píchá,“ ukazoval královně a tvářil se u toho tak zbědovaně, že se královna polekala.

„Snad se nechystáš umírat? Na to máš dost času! Pro jistotu ale pošlu pro doktora,“ navrhla.

Pan doktor pana krále důkladně prohlédl a pak se zeptal: „A kolik toho za den nachodíte?“

„Cože?“ nechápal pan král.

„Kolik kroků za den uděláte?“ snažil se vysvětlit pan doktor.

„Nevím. Pár kroků z ložnice do sálu, pak do jídelního sálu, pak na trůn a zase do ložnice,“ vypočítával král.

„Tak to není zrovna moc. Měl byste chodit na procházky. Uvidíte, že vás záda bolet přestanou,“ prohlásil pan doktor a sbalil si své pomůcky do kožené brašny.

„Stačí, když si každý den uděláte procházku mimo zámek. Je tu hezký rybníček, kde je klid. Já tam taky občas chodím,“ dodal pan doktor a odešel.

„Tak co?“ vyzvídala královna.

„Nic,“ odpověděl otráveně král.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zámecké pohádky*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.